

לזכר
אברהם עדי ז"ל

א נחנו נזכור אותך לעד!

ב היותך בגיל י"ט אביבים נקטפת

ג ק דמדתך מרחפת בין עינינו

ה חן והאושר יצא מביתנו

מ י ישיבם אלינו?

ע ל משמרתך באמונה וביושר עמדת

ד מותך תשאר לעד בין עינינו

י קירנו ואחינו לא-נשכחך לעולם!

פרשת חיים שנקטעה באיבה

בבואי לספר את פרשת חיינו הקצרה של בני היקר אברהם ז"ל, את אופיו ואת מעשיו, מחובתי להזכיר גם את בעלי היקר ניסים ז"ל. למן היום שהכרתיו היה איש עניו וצנוע, מסור ללא גבול למשפחתו, לבניו ולבנותיו. מחלתו הממאירה הופיעה כרעם ביום בהיר, ובמותו, היה אברהם בגיל 13.

האסון שפקד אותנו השפיע עליו בצורה קשה ביותר. אברהם היה קשור לאביו מאוד, ובימיו הקשים, בהם סבל אביו ממחלתו, לא עזב אברהם את הבית. ישב שעות וימים דומם. בדד. כך — ליד אביו הגוסס.

לאחר מות אביו, עודדתי אותו לעבור לתקופה מסויימת מהבית ולגור עם קרובי משפחה. רציתי שיתגבר על המשבר הנפשי בו היה שרוי. ואמנם, במשך השנה בה שהה מחוץ לבית, רכש לעצמו מקצוע: נגרות. כאשר שב הביתה הרגשתי מיד בשינויים שחלו בו. הוא הרגיש אחריות עצומה כלפי וכלפי אחיו הצעירים. אולם, מאידך, היה שקט ומכונס בתוך עצמו.

בהתקרב מועד גיוסו לצה"ל, ניסיתי לשכנעו להשתחרר מהשירות בגלל המצב הכלכלי בבית, או לפחות שיבקש לשרת בקירבת הבית. אולם, למרות בקשותי, ולמרות היותו יתום ובעל אחריות כבדה כלפי אחיו, העדיף אברהם לשרת בצה"ל, ולא דווקא בסביבות ירושלים.

לא עצרתי בעדו מלמלא את מבוקשו שאיפתו: להיות חייל. התפללתי רק שיחזור הביתה בריא ושלם. ביום גיוסו חשבתי לעצמי, שהדבר יגרום לו להתאושש מההלם אותו קיבל במות אביו.

ביום הגיוס, נפרדנו ללא מילים. השתיקה רעמה יותר מכל. וכך היה גם כאשר חזר לחופשה בפעם הראשונה.

כאשר הגיע לחופשתו השניה, היה אברהם לבוש במדי משמר-הגבול. אני וכל המשפחה נדהמנו מהצעד שעשה. לאחר שחזרתי ושאלתי ענה אברהם: לו הייתי שואל אותך, הרי לא היית מסכימה.

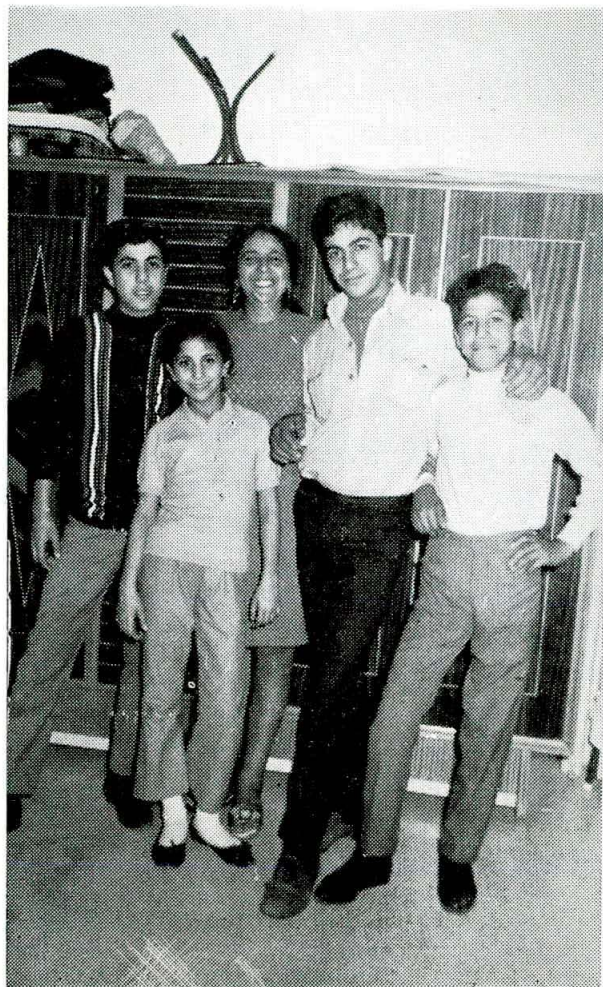
לא ידעתי פרטים רבים על שירותו. היה ברור לי רק, כי הוא שירת ביחידה קרבית של משמר הגבול. פרטים נוספים לא נהג לספר לאיש. רק פעם אחת, סיפר לי שיחידתו נתקלה במחבלים והללו נהרגו. היטב חרותות בזכרוני המילים: באמת, אמא, אל תספרי זאת לאיש.

היתה זו אחת הפעמים הרבות, בהם נוכחתי שוב בצניעותו וענוותנותו, שכל כך אפיינו את אורח חייו.

על האסון הנורא שפקד אותנו — נודע לי בשעות הבוקר מפי קצין במשמר הגבול. מדברים חברים ומפקדים מהיחידה הבנתי כי אברהם נפל כתוצאה מנתאונה שאירעה לאחר שסיימו פעולת מירדף אחרי מחבלים.

כך נקטעה פרשת חייו הנפלאה של בני אברהם ז"ל בדמי ימיו, בעודו באיבו. אולם אופיו ודמותו יהיו חרותים בליבי לעד.

א מ א

עם אמו, 2 אחיו ואחותו — בביתם בירושלים

א ח ו ח ב ר

קשה היא הכתיבה. העט מסרבת לנוע. אבל שני טעמים לי בכתיבה: להציב ציון לדורות לאחי אברהם ז"ל ויחד עם זאת — לתאר דמות של אח וחבר.

ביום האסון הייתי מחוץ לביתי — באילת, שם שהיתי בשבוע האחרון בטרם גיוסי לצה"ל. באותו יום רכשתי כרטיסי נסיעה חזרה לירושלים. אך הופתעתי לראות פתק, מאת בת דודי שבאילת, האומר להתקשר איתה מייד. בשיחה היא סיפרה לי שאחי נפצע ואף הכינה לי כרטיס טיסה הביתה.

מילים אלו הגבירו את חששותי המיידיים, ביודעי שאחי שירת במשמר הגבול. לבי פעם בחוזה וכלל שהתקרבתי הביתה לא יכולתי לכסות על התרגשותי.

כאשר פסעתי בקירבת ביתנו בלטו לעיני מודעות האבל במסגרתן השחורה. שמו של אחי אברהם הופיע במודעות. שוב לא יכולתי לחוש דבר. אני רק יודע שעיני התערפלו וטשטוש אפור עם איבוד חושים הופיעו לנגדי.

השקט והעיניים הבוכיות של הקרובים והשכנים החזירו אותי להכרתי. או אז נוכחתי לדעת שהתקווה שהיתה בי לראות את אחי — נגוזה לעד. תוך כדי הבכי אם אמא, התברר לי שלא הספקתי אף להגיע למועד ההלווייה.

נמנע ממני ללוות בפעם האחרונה את אחי אברהם. ואיני יכול לשכוח עובדה זאת.

הנה עברו כבר חודשים מספר מאז מות אחי ז"ל. אני מוצא
עצמי מהרהר שוב ושוב ברגעים ובשעות בהן היינו יחד.

לפני שהתגייס, היתה הרגשתי, ויחסי, כלפיו כמו של אח צעיר
לזה המבוגר ממנו. אם כי לא קבלתי את דיעותיו לגמרי, הרי שתמיד
היה הוא האיש היוזם והעושה בבית, ובסופו של דבר הייתי משתכנע
שהוא הצודק. פעלתנותו הרבה הביאה אותי לכך שתמיד עזרתי לו בכל.

אולם לאחר שהפך להיות חייל, הרגשתי כי היחסים בינינו
קבלו אופי של אח וחבר גם יחד. היינו יוצאים יחד לבלות בשעות
הפנאי. אלא שנפשו לא רדפה בלויים סתם־כך. תמיד מצא לו עיסוק
בבית, אם בתיקונים, אם בשיפוצים.

הרגשה זו אופפת אותי עד היום. אני עומד בקשר עם חברים
של אברהם מיחידתו ואני צמא לכל מילה שנאמרת אודותיו. קשה לי
להשלים עם העובדה שאברהם איננו. ידוע אדע, כי איבדתי אח־חבר,
נעים וצנוע־הליכות.

אחיו — דוד

ח תו ם ב ל י ב נ ו

המומים ושבורים מגודל האסון שנגזר עלינו — עדיין לא הסתגלנו
לרעיון שאתה אינך עמנו.

אברהם! מלאת את חובתך במלואה. עם פטירת אביך הפכת
להיות הפרנס היחידי בבית, ועודך צעיר לימים. נטלת על עצמך לכלכל
את בני ביתך ולדאוג לפרנסתם. היית למושך בעול הבית ולמחנך
לאחיד הקטנים ממך.

עם צאתך לשרת את המדינה, ניתנה לך זכות בחירה. אבל אתה
בחרת בדרך הקשה יותר: התנדבת למשמר הגבול. ידעת, כמו כל
החיילים הצעירים, שביחידה זו הסכנה אורבת בכל רגע. אבל, בצורה
האופיינית לך, לא נרתעת. תמיד טענת: אם אפול — אפול למען
המולדת.

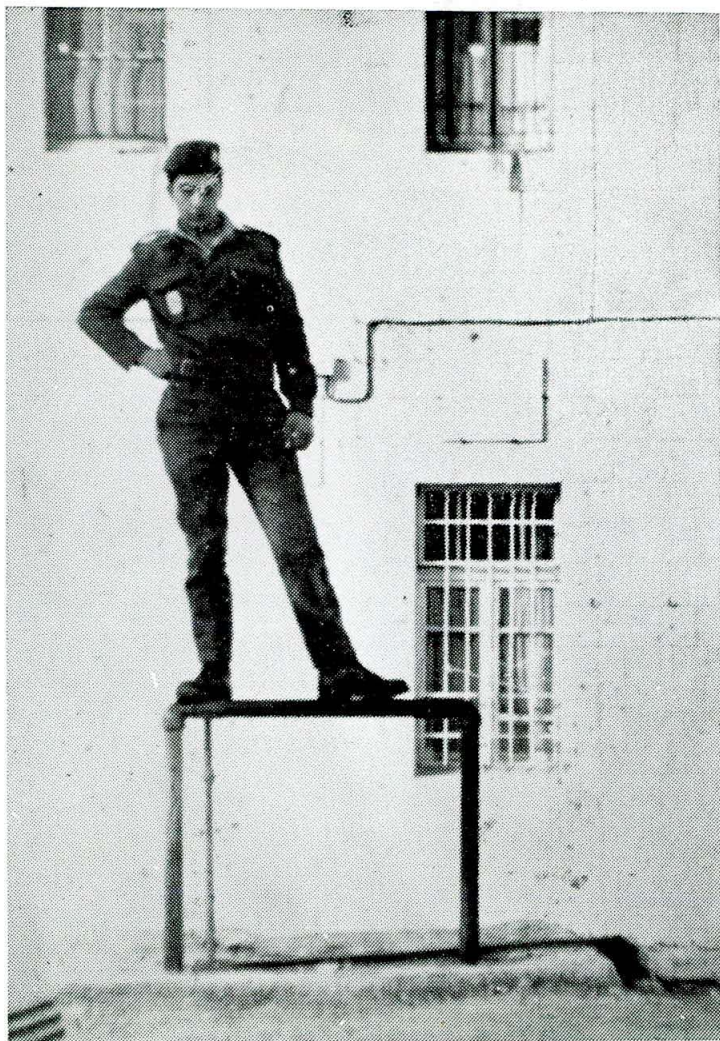
עניו ותמים נפש היית בצעירותך, וככל שגדלת כן הלכו והתבלטו
אצלך תכונות אלו. מעולם לא התפארת במעשיך ולא סיפרת על חלקך
בפעולות הצבאיות השונות. אבל אנחנו תמיד ידענו והאמנו שאתה
נמצא בלב הסכנה.

והיום שלא יישכח לנצח — הגיע. בעודך צעיר לימים, ניתק פתיל
חיך ונפרדת מאתנו. רק בן י"ט היית במותך.

אנחנו, המשפחה, נזכור אותך לעד. נדע שרק בזכותך ובזכות
חיילים צעירים ולוחמים שכמותך — אשר הקריבו את נפשם הצעירה
— אנחנו ממשיכים לחיות.

ח תו ם ת ה י ה ב ל י ב נ ו ל ע ד ו ל ד ו ר ד ו ר י ם . א נ ו מ מ ש י כ י ם ל ב כ ו ת ך .

משפחת שושנה

אברהם ז"ל — עם הצטרפותו ליחידת משמר הגבול,
אליה התנדב

קשר הדוק שנותק

קשרי האמיתיים עם אברהם, החלו בביקורי בחופש הגדול בירושלים. הייתי אז עדיין תלמיד בית הספר העממי. הדבר שקישר בינינו במיוחד היה הגיל הזהה. אולם לאחר זמן מה, כאשר החלנו מתבגרים, התקשרנו יותר איש לרעהו. הדבר התבטא כמעט בכל. ואולי: בכל הדברים הקטנים ההופכים את הרעות לקשר נצחי.

באותה תקופה, אברהם היה עובד ואילו אני למדתי. כאשר היינו זקוקים להוצאות כספיות — היה אברהם מקור הכסף. תמיד ראיתי אצלו את תכונת הנדיבות ורוחב הלב. תמיד ידעתי שאם יוציא עבורי איזה סכום — הרי שהוא יעשה זאת מעומק ליבו.

בילינו יחד את החופש הגדול ונפרדנו מתוך תקווה להיפגש בחגים הקרובים. אך פגישתנו הבאה התקיימה רק כעבור שנה. היה זה לאחר שאביו נפטר ואמו החליטה להוציאו מאוירת הקדרות שהיתה בבית. הוא היה קשור ביותר אל אביו ומותו פגע בו קשות. ואכן, הוא עבר אלינו, לטבעון, וגר יחד עמנו. הייתי אז בן 16.

כבר בימים הראשונים לבואו — שוב התהדקו הקשרים בינינו. גיליתי בו עוד ועוד את התכונות של טוב-לב ונכונות לעזור. בכל פעם ובכל עת שנזקקו לעזרתו — היה אברהם עושה כמיטב יכולתו.

בתקופת שהותו אצלנו עברנו במשותף חוויות רבות. חיינו ממש כשני אחים. בצענו יחד עבודות רבות, אם כדי להרויח מעט ואם עבור הבית. פשוט לא יכולנו להסתדר האחד ללא השני. אפילו היינו מתחלפים בבגדינו וגם בכסף היינו מתחלקים שווה בשווה.

ובהגיע היום, נאלצנו להיפרד. הוא נאלץ לחזור הביתה משום שהיו זקוקים לעזרתו. ובתקופה שלאחר מיכן, שמרנו על קשר מכתבים הדוק. כך — עד שעברתי לגור בירושלים. ישנתי בביתו תקופה ארוכה, מכיוון שדירתי עדיין לא היתה מוכנה. אברהם ואני עבדנו יחד בדירה

ילדות — אברהם ז"ל בעת שהותו בקריית טבעון

הצבי ישראל

הצבי ישראל, על במותיך חלל! איך נפלו גבורים.

אל תגידו בגת. אל תבשרו בחוצות אשקלון. פן תשמחנה בנות
פלשתים. פן תעלוזנה בנות הערלים.

הרי בגלבוע, אל טל ואל מטר עליכם. ושדי תרומות, כי שם
נגעל מגן גבורים, מגן אברהם. מנשרים קלו ומאריות גברו.

בנות ישראל על אברהם בכינה. איך נפלו גבורים בתוך המלחמה.
אברהם — על במותיך חלל.

צר לי עליך בן־דודי, אברהם. נעמת לי מאוד. נפלאה אהבתך לי.
איך נפלו גבורים ויאבדו כלי מלחמה.

כאח היית לי. כל פעם שיצאת לחופשה באת אלינו לשאול:

האם גם אני יצאתי לחופשה. היינו מבליים זמן רב יחדיו. שותף רצית
להיות אתי, אולם מזלי בגד בי — לקחו אותך ממני לא עת וללא זמן.

אפילו להלוייתך לא יכולתי להגיע על מנת לחלוק לך את
כבודך האחרון.

עד עכשיו אינני מעכל זאת. איך יתכן שאברהם כבר לא יבוא
וישאל את הורי: רחמים כבר בא? האם הוא בבית?

פצע עמוק בליבי גרמה לקיחתך מאתנו. לא נשכחך לעד.

בן־דודך — רחמים

ידידיו

חבריו

ומוקיריו

א ז כ ר ך ל נ צ ח

כאשר בא אברהם הביתה באחד מחופשותיו, שאלתי אותו מדוע אינו נוסע לטייל. הוא השיב לי שאין לו עם מי לנסוע. כל חבריו בצבא. אולם לאחר כמה דקות, ראיתי שהוא מצא לו תעסוקה : תיקן, הרכיב, בנה ועשה עוד דברים שהיו צריכים בביתו.

גם בבתי הדודים היה מתקן ועשה זאת מתוך רצון ושמחה. אף פעם לא שמעתי מפיו תלונות. תמיד עשה הכל מתוך רצון ואהבה.

הכרתי היטב את אברהם. ולאחר פטירת אביו הרגשתי בסגור-ליבו ובשתיקתו הממושכת. החלטתי שיש לדברן אותו ולשוחח עמו יותר ויותר. הצלחתי לשכנע אותו שיספר לי מה מעיק עליו.

הוא סיפר לי, כי הוא חושב לעזוב את ירושלים ולצאת לעבוד בחיפה. וכך היה. כאשר חזר מחיפה, חל בו שינוי ניכר. הוא התבגר יותר ונעשה נאה וחייכן.

כשהתגייס לצבא, שוחחנו מספר פעמים בחופשותיו. הוא היה מספר לי על החוויות שלו, על החבר'ה שלו בצבא. אלו אהבו אותו מאוד והוא תמיד אהב לעזור לכולם ללא כל תמורה. כל אחד מחבריו יודע, שהיה בו מין טוב לב שלא נראה אצל אף אדם אחר. חבריו, אשר שירתו איתו יחד, אישרו דברים אלו באוזני שוב ושוב.

באחת הפעמים, שאלתי אותו מדוע התנדב דווקא למשמר-הגבול. הוא שתק לרגע ואחר אמר : מישהו צריך להתנדב לחייל הזה.

כאשר שמעתי בבוקר על האסון, קבלתי הלם. עד היום אינני מבינה כיצד זה קרה לאברהם. אני נזכרת בשעות שהיינו יחד. כל פינה בביתו, כל תיקון שעשה מזכירים לי את אברהם ואת חיוכו הטוב והביישני.

אני מקווה כי אמו תתגבר על המכה הקשה ותתחזק. אין ברירה. כזהו גורלו של עם ישראל.

עכשיו צריך ליטול את עול הבית אחיו — דוד, שהיה קשור אליו ביותר, ולמלא את התפקיד של אב ואח גדול ואוהב.

לעולם לא אוכל לשכוח את אברהם. תמיד אזכור את חיוכו הביישני שעל פניו.

יהי זכרו ברוך.

חברתו — שרה

אברהם לא ישוב עוד

חס בחוץ. השמש מכה בכל כוחה, אך אברהם ממשיך לעבוד על גג ביתו. הוא קיים את אשר הבטיח: התקנת דוד שמש למשפחתו. זאת עשה בימי חופשתו, אותם לא ניצל לבילויים. הוא ראה תמיד את הדאגה למשפחתו כדבר ראשוני במעלה.

באחד הלילות התקלקל ברז בביתו. כאשר ביקשה אמי לתקן זאת — נתקלתי בקשיים. הצעתי לה לשאול את אברהם מה לעשות. כאשר בקשתי מאברהם לראות מה הקלקול, ירד מיד מהגג ובידו ברז חדש. הוא לא דיבר הרבה. ואמנם תוך מספר דקות, לפני שאמי יצאה מהמטבח לראות אם סיים את עבודתו — שוב היה אברהם על הגג. המשיך בהתקנת דוד השמש. על תשלום תמורת הברז שהתקין לנו — כלל לא רצה לדבר.

לפני גיוסו לצבא לא הספקתי לשוחח עימו רבות, אולם מן המעט היה די כדי לעמוד על אופיו המיוחד. הוא היה אחד הבחורים הצנועים ביותר שהכרתי מעודי. מעולם לא דיבר בגאווה, למרות שהיה לו במה להתגאות. אינני יודע משום מה התנהג כך. אם משום שכך היה באופיו, או, אולי, כתוצאה ממצבו הנפשי לאחר מות אביו.

היה אחד הבחורים השקטים ביותר שפגשתי. לאחר מות אביו מילא את תפקיד אב המשפחה ולכן גם התקשרה אליו כל כך אחרותו הקטנה סוזי. קניית ממתקים עבורה — היה לחם חוקו מדי יום ביומו. 'כאשר התגייס — לא דיבר הרבה לאן פניו מועדות. עד שהגיע הביתה עם מדיו הירוקים. מדי משמר הגבול. לא האמנתי שאברהם

אימוני קליעה למטרה — אברהם ז"ל (משמאל)
בעת האימונים ביחידת משמרהגבול

יתנדב לחייל זה. הבחור הנוצק והנאה רק אמר שהתנדב למשמר הגבול — ויותר לא הוסיף מילה. מעתה ואילך, היו לי הזדמנויות שונות לשוחח עימו מעט יותר מכיוון שהיו לי ימי חופשה מהלימודים. דברנו על החייל ועל האימונים והוא אף אמר לי, כי הוא חושב לצאת לקורס מפקדי-כיתות. אבל מעולם לא מצאתי אצלו טרוניה על אימונים קשים.

דבר האסון היכה אותי בהלם. ידעתי על המקרה בשעות המוקדמות של הבוקר. היה עלי להודיע על כך לקרובי המשפחה. אינני יודע איך, אולם כאשר הודעתי זאת — פשוט קשה היה לי עצמי להאמין כי אברהם איננו. האסון היה כה טרי ועדיין לא חשתי אז את מידת כבדו.

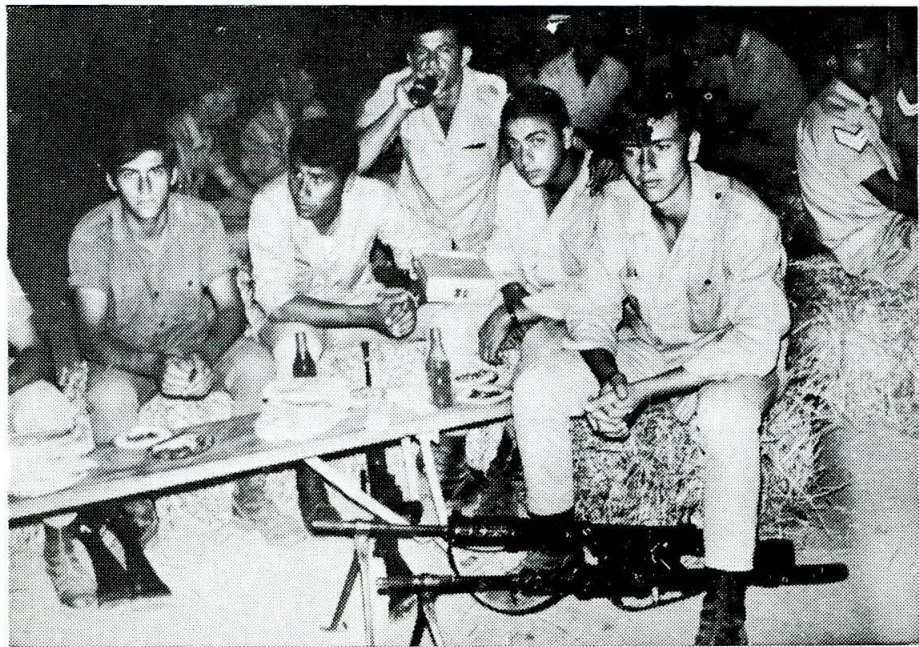
רק בימים שלאחר מיכן הרגשתי איזה חלל ריק השאיר אחריו אברהם. גם "אבי" הקטן, שהאמין שאברהם עדיין חייל בצבא וכאשר ישוב לחופשה יקנה לו, כדרכו, דברי מתיקה, לא יכול היה להבין מה פשר חלל זה.

אברהם לא ישוב עוד לעולמים — — — ת. נ. צ. ב. ה.

יואל

הוצאת ספרים (קריאת שטל) תל אביב — — —
למחזור חיישים דוקטרינר

חבר לנשק — אברהם ז"ל (שני מימין) עם חבריו
ביחידת משמר הגבול

אברהם הישר והצנוע

הידיעה על מות אברהם, שהגיעה מפי קצין משמר הגבול, התפשטה במהירות. ברגע הראשון נעצרה הנשימה. אולם המציאות בעינה עומדת. והיא היתה אכזרית מכל.

את אברהם הכרתי כנער שקט. לפני שהתגייס לצבא, נסע במכונית מספר פעמים. אולם לא הרבינו בדברים. לראשונה חשבתני שאין אנו יכולים לפתח שיחה. כפי הנראה, בגלל הבדלי הגיל שבינינו. אולם במרוצת הזמן, ובהיותו חייל, נתברר לי שהסיבה לכך היא: אופיו הסגור. מחבריו ובני משפחתו נאמר לי, שמות אביו השפיע עליו בצורה עמוקה.

יותר מכל זכורה לי דמותו כנער וכבחור, עובד, כשהוא לבוש מכנסי עבודה עם כתמי סיד ומלט. נוכחותו היתה תמיד תופשת את הבית כולו. מתקן דברים, מכין טיט, מטייח ובונה. אברהם המשיך בעבודת היצירה שאותה רכש מאביו המנוח. גם כאשר בני הבית היו עסוקים, איש איש בשטחו הוא, היה אברהם ממשיך בעיסוקיו, והכל במסירות ובשקט עד לשעות המאוחרות של הערב. כאשר חזר לחופשה מדי פעם, נדמה היה ששקי המלט בפינת החצר, כאילו מחכים לו. לאחר גיוסו הבחנתי שהוא נשתנה. גופו התפתח. אבל למעשה

הוא נשאר אותו בחור צנוע. למרות שמדי הצבא הלמו את מבנה גופו והופעתו החיילית היתה מושלמת, נדמה שהצבא לא נועד עבורו. כשהייתי שואל אותו לשלומו, היה עונה בקיצור: הכל בסדר. כרגיל, לא סיפר דבר — למרות שיכול היה לספר רבות על מבצעיו ביחידה הקרבית — ולעיתים, במקום תשובה, היה עונה בחיוך ביישני.

והמחשבה שנער-גבר צעיר זה, היפה והצנוע, דווקא בו פגע הגורל האכזרי — ממש לא תאומן.

אח, אב ודואג

לפני ארבע שנים עברנו לגור בשכונה שבה גר אברהם ז"ל. בתחילה לא הכרנו איש מכל השכנים, אולם לאחר כמה חודשים התאקלמנו והיינו כמו שכנים ותיקים. הכרנו את אמו של אברהם ועוד כמה מילדיה, אבל את הבן הבכור, אברהם, כמעט שלא ראינו. הבחור היה ביישן ורציני וכמעט שלא נראה בשכונה.

לאחר כשנתיים שגרנו בשכונה, התחלנו לשפץ את דירתנו. הציעו לי לקחת את אברהם שיבצע עבודי את העבודה. הבחור הזה עבד למעלה מ-12 שעות רצופות ביום, בכל עבודה שנדרשה. בבניה, בריצוף, באינסטלציה ובכל הקשור לבית. ואכן — תוך מספר ימים הושלמה העבודה. כאשר ביקשתי ממנו לעשות תיקון כלשהו — תמיד ביצע זאת אפילו אם היה לבוש בגדים נקיים.

אף פעם לא העליב אדם ואף פעם לא סירב למישהו. זכורני, פעם אחת, שבא לחופשה קצרה לאחר שכבר כמה שבועות לא היה בבית. וגם אז היה עובד ומשפץ בבית ועושה את כל העבודות שהיו צריכים. לעולם לא ניצל את חופשתו לצרכיו ולבילויים. תמיד ראינו אותו עובד, ובאמונה. אם זה בבית ואם אצל אחרים. הוא מילא גם תפקיד של אב, מכיוון שאביו ז"ל נפטר לפני מספר שנים. אברהם היה מפרנס את המשפחה ודואג לכל מחסורה. הוכינו בתדהמה כשמענו את דבר מותו הפתאומי ללא עת. אנו כולנו באבלה ובצער של המשפחה.

יהי זכרו ברוך.

גורי ויהודית צליח ומשפחתם

מסור למשפחתו

אחד הדברים אשר הפליאו אותי תמיד אצל אברהם ז"ל — היה רגש האחריות. מאז מות אביו ז"ל הבין וקיבל במסירות רבה את אחריות הדאגה למשפחה.

כשהיה בא לחופש — וגם זאת לעיתים די רחוקות — היה מיד מתקן, בונה ומסייד, כאילו העבודה בבית היא דבר מובן מאליו שיש לעשותו.

פעם, ראיתי אותו על גג הבית. שאלתי אותו: אין לך מה לעשות בחופש? באת לחופשה, צא נא מעט לבלות!

אבל הוא ענה לי: אם לא אני — אז מי?!

בעבודתו המסורה, שתמיד היה מוכן להושיט כתף ולעזור לזולת בכל לב; מיושרו ומצניעותו — ראיתי את אופיו.

המוות פגע באברהם — והכאב בכולם.

האם, האחים, נחרב עולמם. אבל הם ממשיכים לחיות ולשאת בעול — מהווים הוכחה חייה לכך יייררהם לא מסר את חייו לשוא.

אברהם

עם חבריו לשירות — במנוחה, בתום מירדף אחרי מחבלים

שמו הלך לפניו

בחודש נובמבר 1968 התגייס אברהם לצה"ל. הוא הוצב לשרת במשמר הגבול. זכור לי היטב היום בו הגיע אברהם לבסיס. בחור נחמד, שקט וצנוע — כולו שופע אושר.

ראיתיו בפעם הראשונה, כאשר לבש את מדי החייל, ועל פניו קרן אור מיוחדת. ראיתי שהבחור ציפה לא מעט לרגע זה, רגע בו ילבש מדים, והוא כמו רבים מחבריו, ישתייך לחיילינו — מגיני המולדת. כל זמן היותו בבסיס התבלט בהתנהגותו המופתית. עזר רבות לחבריו ותמיד היה נכון לבצע את המוטל עליו, למרות האימונים הקשים ולמרות שלא פעם נדרש ממנו מאמץ מעל ליכולתו. אולם הוא — מעולם לא התלונן. תמיד היה בין הראשונים בשקט אבל בבטחון. זכור לי החיוך התמידי על שפתותיו, חיוך אשר הישרה הרגשת בטחון. כאילו רצה לומר: אין דבר חבר'ה, הכל יעבור.

סיים את הטירונות בין הטובים והמשיך למרחב עבודה מבצעית כפי שרצה. שמענו עליו שגם במרחב, כמו בטירונות, שמו הלך לפניו.

הידיעה על נפילתו הגיעה אלינו למחרת המקרה. הידיעה על נפילת חברינו אברהם בעת מילוי תפקידו — הממה אותנו כרעם ביום בהיר. גדול כאבינו. לא נוכל להשלים עם העובדה שלא נראה את חברינו אברהם לעד. הגורל התאכזר לנו מרה.

יהי זכרו ברוך!

מפקדו —
רב פקד א. גורן

לזכרו של תלמידי אברהם ז"ל!

כרעם ביום בהיר נפלה הבשורה האיומה, עת שמענו על הילקחו מאתנו של בן יקר ותלמיד אהוב אשר נגדע בעודנו באביב ימיו.

רצו הזמנים והעתות להפגישני אתך אברהם כתלמיד בבית-ספר כי"ח בירושלים ומאז הכרתיך נקשרו ביננו יחסים הדוקים ולכן נהייתי בשעה שניהלתי שיחה ידידותית אתך. שפכת בפני את לבך על מנת לקבל ממני עצה או להנחותך בדרך זו או אחרת בחיים.

היית מוכן ומזומן תמיד לקבל ממני עצות ולהקשיב לדברי באוזניים כרויות כדרכו של נער נבון ותלמיד המכבד את מוריו אז הטבת דרכיך ובאת על שכרך.

לאחיד הקטנים ממך היית ראש ומנהיג וידעת לרכוש את חיבתם ואהדתם.

זכורה לי פגישתי עם בני המשפחה בשעה שבאתי לבקרכם בביתכם כדי לקיים מצוות נחום אבלים כשנפטר עליכם אביכם ז"ל ואז הבחנתי על פניך אותות וסימנים המעידים על רגש האחריות שרבצה על שכמך משום שידעת שעליך לעמוד בראש המשפחה ולטפל בה בנאמנות ובמסירות וכך היה בשעה שהוכחת קבל עם ועדה שאתה ראוי לתפקיד שהנסיבות הטילו עליך ואתה עדיין באיבך.

נגזר עלינו אנו בני עם ישראל לתת קורבנות יקרים הן כתוצאה מרוע גזירותיהם של גויים והן להגנה על מולדתנו ואז נפל בחלקך להיות קורבן על מזבח המדינה אשר עבורה נשפך דם רב של בניה האמיצים והגבורים.

זכרך יהיה חרות על לוח לבנו, לעולמי עולמים.
תהיה נפשך צרורה בצרור החיים.

מורך לשעבר
יצחק שינה

חייל, חבר לנשק ומסור — אברהם ז"ל באימוניו

באימונים — אברהם ז"ל בעת האימונים ביחידת משמר הגבול

